

פחד דוד

עלון שבועי בעניני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל
בנשיאות בנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 546

משכיל לדוד

פרשת משפטים

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

הקדושה היא ספר מוסר חי המעורר את האדם היגע והלומד אותה לקיים את מצוות ה', ומנגד התורה מונעת מהאדם ללכת אחר ליבו ולעשות עבירות, משום שמוספיק בקריאת מעשי האבות בכדי לעורר את לב האדם לעשיית טוב וחסד.

חיות לנפש האדם

'נאמר בזוהר הקדוש (ח"ב קסא, א) שהקב"ה הסתכל באורייתא וברא עלמא, והיינו שכל העולם בנוי ומושתת על התורה הקדושה ולולא היא אין לעולם יכולת קיום כלל. וכגון בנין הבנוי בתכנון מושלם ובקפידה רבה, ועתה הוא עומד כתל תלפיות ושום סערה מצויה לא יכולה להזיזו ממקומו. אם מאן דהו יניח מכונית מלאה בחומרי נפץ ליד אחת מיסודות הבניין, הרי שהבניין ייקרוס במהירות והתכנון והעמל הרב שהושקעו בבניית הבניין לא יועילו במאומה, משום שבכוח חומר נפץ להכריע אף בנין גדול עד מאוד.

כן הוא העולם שנברא על פי מתכונת התורה הקדושה, שבכל מקום ומקום על פני תבל הטביע הקב"ה מחותמה של התורה אשר מעניקה למקום יכולת קיום, אך לדאבונו בכוח העבירות והשחתת המידות להחריב את זה העולם כאותו מטוס שפגע בניני התאומים ופוררם עד דק כאילו לא התנשאו עד לאותם רגעים לגובה בעוצמה רבה.

ועל כן מבקש משה רבנו מן המלאכים שיסיכמו להעניק את התורה לבני ישראל משום שרק היא יכולה לעזור להם לתקן את מידותיהם ולהוליכם בדרך הישר, כפי שנאמר (קדושין ל, ב) "בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין".

ולמעשה כל פרשות השבועיים, הן פרשות העוסקות בתיקון המידות, תיקון היסוד, מעלת התשובה וכהכנה לקבלת התורה. וראיתי מובא באחד הספרים, שהיה גדול בישראל שכאשר קרא את פרשת בא - הוא הכין מזוודה ליד הדלת. וכששאלוהו מדוע הוא עושה כן, הוא השיב שהוא עומד לצאת לגלות כדי לכפר על העוונות על ידי צער הגלות. וראה עד כמה בכוח התורה הקדושה להחיות את נפש האדם ולגרום לו תחושה כאילו הוא עצמו ובשרו חיו באותה התקופה. סיפורי התורה, הרי הן כספר מוסר חי וכלי לתיקון המידות, שבכוחן לעלות את האדם ולהביאו לרמות גבוהות ונישאות כפי שהיו בני ישראל במעמד קבלת התורה. ולוואי וזוכה אף אנו לקחת מוסר מאלו הפרשות, ולהתקדש לפניו יתברך. ויחשב לנו כאילו אנו בעצמנו עלינו והתעלינו עם בני ישראל, מאותם מ"ט שערי טומאה למ"ט שערי טהרה.

התורה ככלי לתיקון המידות

"ויבא משה בתוך הענן ויעל אל ההר ויהי משה בהר ארבעים יום וארבעים לילה"

(שמות כד, יח) משה רבנו עלה למרום, על מנת לקבל את התורה ונשאר שם ארבעים יום וארבעים לילה. ואומרים חז"ל שכאשר המלאכים ראו את משה הם שאלו את הקב"ה - מה לילוד אשה בינינו? וכאשר המלאכים הבינו שמהם עלה למרום כדי להוריד את התורה לעם ישראל, הם באו בתביעה לה' שימנע ממנו לעשות כן היות והתורה לבסוף תתבטל ותחולל על ידי בני ישראל. ומוסיפים חז"ל (אבות ו, ב) ואומרים שכל יום התורה בוכה על כבודה ואומרת אוי להם לבריות מעלבונה של תורה. כשהקב"ה שמע את טענות המלאכים,

הוא פנה למשה ואמר לו להשיב למלאכים תשובה ולסתור את טענותיהם. משה רבנו אמר למלאכים שהם - שוכני המרום לא קיבלו את היצר הרע, ולפיכך הם אינם מצויים במלחמה תמידית כנגד היצר הרע, ואינם זקוקים לתורה שתגן בעדם ותעזור להם לתקן את מידותיהם ותנחה אותם בדרך הישר. לעומת זאת בני ישראל בנוסף ליצרם הטוב קיבלו גם יצר הרע אשר מנסה בכל כוחו להכשילם ולהסיתם מדרך הישר, ורק התורה בכוחה להראות לנבראים העשויים מבשר ודם, היאך עליהם לנהוג ובאילו דרכים ללכת בכדי להכניע את היצר הרע. ואם בני ישראל אכן יחללו את התורה, הרי שאין הוכחה גדולה מזה עד כמה גדול יצרם הרע המסית ומדיח אותם מן הישר. ומובא בספר הזוהר (ח"ב פב, ב)

שהתורה היא ספר עצות מעשיות כנגד היצר הרע, שהמצוות הכתובות בה הן למעשה ספר חוקים והוראות הגורמות לאדם לנהוג באופן ראוי, אשר ימנע ממנו להתדרדר אל עבר פי שחת ולהיכשל בעבירות.

ועוד נראה שכיון שהתורה היא שמותיו של הקב"ה, על כן העוסק בתורה מקבל כוח וסיוע נגד יצר הרע משמותיו של הקב"ה, וכמו שאמר חז"ל (סוכה נב, ב) אלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו. וארע עמי ובא לפני אדם ובכה על כך שתמיד כשהוא עומד לתפילת העמידה, מצייפים את ליבו הרהורים ומחשבות המונעים ממנו להתפלל במלוא הכוונה הראויה.

ויעצתי לאותו אדם שיתחיל מעתה ואילך ללמוד את ההלכות הנוגעות לתפילת העמידה, משום שבכוח אותן הלכות לגרום לו להכיר במעלת התפילה, ועל ידי כך יזהר מלהרהר הרהורים אסורים בשעה שהוא עומד לפני מלך מלכי המלכים. ומוסיף הסבא מנובהרדוק זצוק"ל ואומר, שהתורה

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

פרשת משפטים כד שבט תשע"א

ירושלים	תל אביב	באר שבע
16:34	16:49	16:52
17:48	17:50	17:51
18:27	18:17	18:21

הדלקת נרות
מוצאי שבת
רבינו תם

הילולא דצדיקיא

כז - רבי שאול הלוי מורטירה,	כז - רבי חיים בירדוגו
אב"ד אמסטרדם	כח - רבי מרדכי גולדמן, האדמו"ר מזוועל
כה - רבי ישראל ליפקין מסלנט	כט - רבי נתן צבי פינקל, הסבא מסלבודקא
כו - רבי דוד הלוי (הט"ז)	ל - רבי מאיר, המהר"ם מפאדובה

מי רוכש כרטיס לוורשא

**ביום חמישי השבוע, יהול
ערב ראש חודש**

פעם נקלע הגאון רבי ישראל מאיר הכהן מראדין זצ"ל בעל ה"חפץ חיים", לעיר הבירה וורשא לרגל מכירת ספריו. היה זה בערב ראש חודש, ובהגיע שעת מנחה ביקש ה"חפץ חיים", כהרגלו, להתפלל תפילת יום כיפור קטן. כאשר נוכח ה"חפץ חיים", שהחסידיים המקומיים מתפללים תפילת מנחה רגילה, פנה אליהם ותהה: מדוע אינכם מתפללים תפילת יום כיפור קטן, והלא ערב ראש חודש היום?"

השיבו לו החסידיים: הרבי שלנו, האדמו"ר מגור, אינו נוהג להתפלל תפילת יום כיפור קטן, ואנו החסידיים נוהגים בדיוק כמותו. אמר להם ה"חפץ חיים": אם כך הוא הדבר, הבה אספר לכם מעשה: באחד העירות עלו שני יהודים לרכבת והתיישבו זה לצד זה, וכדרכם של יהודים פתחו השנים בשיחה לבבית. שאל האחד את רעהו: "יגיד לי מר! לאם נוסע כבודו?" נענה הלה והשיב לו: "נוסע אני לוורשא הבירה".

"אף אני - אמר הראשון - פני מועדות לוורשא הבירה. והנה בהגיע הרכבת לתחנה הראשונה, נפרד היהודי מחבירו לשלום ופנה ללכת לדרכו. תהה השני: "מדוע הנך יורד בתחנה זו, והלא מקודם אמרת לי שאף אתה נוסע לוורשא. ועדיין הדרך ארוכה לוורשא מחוז חפצינו!"

השיב האיש: "אכן, אף אני פני מועדות לוורשא, אולם הבדל יש ביני לביניך: אתה, ברוך ה' בעל אמצעים, יש באפשרותך לרכוש כרטיס יקר לנסיעה כה ארוכה עד וורשא. אולם מה לעשות, אני איש עני ואביון אנכי, ואין באפשרותי לרכוש מראש כרטיס עד וורשא הבירה שמחירו, כידוע לך, הוא רב".

"מה אני עושה? אני רוכש כרטיס ליעד הראשון, שם אני יורד מהרכבת, מקבץ שם פרוטה לפרוטה, וכשמצטבר בידי סכום הגון, או אז אני רוכש כרטיס לעיר הבירה. וחוזר חלילה. וכך נוסע אני מעיירה לעיירה, תחנה אחר תחנה, עד שאני מגיע אל היעד הסופי - לוורשא".

פנה ה"חפץ חיים", אל החסידיים ואמר להם: "זה ההבדל ביני לבין הרבי הצדיק שלכם. כל אחד מישראל, חוצה את השנה לאורכה, מראש השנה ועד לראש השנה, ומיום כיפורים זה עד ליום הכיפורים הבא עלינו לטובה. אולם הבדל גדול יש בין איש לרעהו!"

"הרבי שלכם הוא צדיק ועשיר בזכויות, ויש באפשרותו לחצות את השנה לאורכה בנסיעה ישירה אחת, בלי שום תחנות בינים. מרוב צדקותו, יכול הוא להגיע בבת אחת מיום הכיפורים הזה עד ליום הכיפורים הבא". "אולם אני, לדאבון לבי, דל במצוות ועני בזכויות. אין באפשרותי לחצות את כל השנה בבת אחת ולהגיע אל היעד הראשי - יום הכיפורים הבא - בנסיעה אחת. מוכרח אני לנסוע תחנה אחר תחנה, לעצור מידי ראש חודש לתפילת יום כיפורים קטן להצטייד במעט מזון רוחני ולהמשיך עד התחנה הבאה, בראש החודש הבא עד שאגיע אל התחנה הסופית בשלום".

הזמן הנכון

ברוח דברים אלו, ניתן לפרש את הפסוקים האמורים בפרשת סדום ועמורה, בדרך דרוש: "הנה נא מצא עבדך חן בעיניך ותגדל חסדך אשר עשית עמדי להחיות את נפשי ואנכי לא אוכל להמלט ההרה פן תדבקני הרעה ומתי: הנה נא העיר הזאת קרבה לנוס שמה והוא מצער אמלטה נא שמה הלא מצער הוא ותחי נפשי: (בראשית פרק יט. ט-כ).

וכך הוא אפוא הסברו של הפסוק: "הנה נא מצא עבדך חן בעיניך ותגדל חסדך אשר עשית עמדי להחיות את נפשי" - מראש חודש אלול ועד ליום הושענא רבא - אלו נ"א ימי רצון, שבהם האדם מתעלה ומזדכך ומתקרב אל בוראו ומחיה את נפשו (ודבר זה רמז בשם: הושע "נא").

אולם "ואנכי לא אוכל להמלט ההרה" - יש סכנה גדולה שמיד לאחר הימים המרוממים האלו, ילכד האדם ברשתו של היצר הרע, המכונה "הר" (כמובא בגמרא מסכת סוכה, דף נב.). היצר הרע ילפות את האדם בזרועותיו, ויעשה הכל בכדי להנחיתו אל ימי החולין, שסכנה גדולה רובצת לפתחם.

ומהי הסכנה הגדולה: "פן תדבקני הרעה ומתי" - מכל ההתעלות וההתרוממות הרוח של ימי ראש השנה, לא ישאר דבר, ואשוב אל החטאים והעבירות כמימים ימימה, חלילה וחלילה?

הנה נא העיר הזאת קרבה לנוס שמה" - זוהי התחנה הקרובה שכדאי לעצור בה להצטייד ב"זאת" אלו: תשובה ותפילה וצדקה (צום קול מזון, שמנין כל אחד מהם הוא קל"ו, ומנינים הכולל עולה כמנין "זאת"), המעבירין את רוע הגזירה.

ומהי "העיר הזאת קרובה לנוס שמה"? היכן מקומה והיכן זמנה? "והיא מצער" - ר"ת: מ'מון צ'ום ע'בודה (זוהי עבודת תפילה), והיכן ומתי יש להצטייד בהם? בראש חודש. ואם אעשה כן, מובטח לי כי אז "ותחי נפשי"!

חוד הפרשה

1. מה בין פצע לחבורה?
2. מהיכן למדנו שחס המקום על כבוד הבריות?

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

אפילו אמת גמור

אסור לספר בגנות חברו אפילו על אמת גמור, וזה נקרא בפי חז"ל בכל מקום לשון הרע. ואם יש בסיפור שלו תערובת של שקר ועבור זה נתגנה חברו יותר - הוא בכלל "מוציא שם רע" ועוננו גדול הרבה יותר. והמספר עובר בלא תעשה, שנאמר (ויקרא י"ט ט"ז) "לא תלך רכיל בעמך", וזה גם כן בכלל רכילות הוא ("חפץ חיים").

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

"שלוש רגלים תחוג לי בשנה" (שמות כג. יד)

"ראשית בכורי אדמתך תביא
בית ה' א-להיך לא תבשל גדי
בחלב אמו" (כג. יט)

בפסוקים אלו כתובים בסמיכות

שלושת הרגלים ואיסור בשר בחלב,

ופרשה זאת אף נקראת במועדים. ויש לבאר מה הקשר בין

מועדי ישראל לאיסור אכילת בשר וחלב, ולכאורה אלו שני עניינים שונים בתכלית. ועיין

בספר רב פנינים מה שמבארים המפרשים על הקשר בין החגים לאיסור בשר בחלב.

ונראה לבאר שחג הסוכות המוזכר בין שאר החגים הוא החג המרמז על הגאולה, זמן בו

הקב"ה יפרס עלינו את סוכת שלומנו ומשיח בן דוד יבוא ויגאלנו. לעתיד לבוא המציאות

הקשר בין המועדים לאיסור בשר וחלב

בעולם תשתנה, החיות הטורפות תשכונה בשלום עם הצאן והבקר כפי הנאמר (ישעיה
יא, ו) "וגר זאב עם כבש", הקרבנות כולם יתבטלו מלבד מקרבן תודה (ויק"ר פ"ט, ז)
היות וכבר לא יהיה יצר הרע בעולם ולפיכך לא יהיה צורך להקריב קרבנות חטאת, החגים
והמועדים יתבטלו מלבד פורים ויום הכיפורים (מדרש משלי ט), ואף הרבה מן האיסורים
בתורה כבר לא יאסרו,

(עי' ריטב"א קדושין מט, ב). כפי שאומרים חז"ל, שבעתיד לבוא הקב"ה יטהר את החזיר
והוא יהיה מותר באכילה.

התורה הקדושה סמכה את ענין החגים לאיסור אכילת בשר וחלב - כדי לומר לעם ישראל,

שכל עוד עם ישראל נמצא בגלות ולא נגאל בגאולה שלימה, ובמילים אחרות - כל זמן

שעם ישראל ממשיך לחגוג את חגי התורה, עליו להקפיד גם על קיום האיסור "לא תבשל

גדי בחלב אמו". אך לעתיד לבוא כאשר המועדים יתבטלו גם איסור זה של בשר וחלב

יתבטל ולא יהיה עוד צורך לשומרו (עי' במסכת נדה דף סא, ב ובמהרה"ץ חיות שם).

מן המעיין

"ואנשי קדש תהיון לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו". (כב. ל)

פשר סמיכות הכתובים:

"ואנשי קדש תהיון לי - ובשר

בשדה טרפה לא תאכלו".

ביאר הרב "שפת אמת" זצ"ל,

על פי מאמר הגמרא במסכת חולין

[דף ה:]: שם נאמר שהקדוש ברוך הוא אינו מביא

תקלה לידיהן של צדיקים.

והקשו התוספות דהרי מצינו בכמה פעמים שבא תקלת חטא לידיהן של

צדיקים? והשיבו התוספות דדוקא בעניני אכילה אין הקדוש ברוך הוא מביא

תקלה על ידן - לפי שגנאי הוא לצדיק שאוכל דבר איסור.

יוצא איפוא שבאם האדם מקדש את עצמו וזוכה להגיע לדרגת הצדיקים,

בבחינת "ואנשי קדש תהיון לי" - אזי מבטיחו הכתוב נאמנה ש"בשר בשדה

טרפה לא תאכלו". הקדוש ברוך הוא,

הוא כבר ידאג שלא תבא לידך תקלה כזו של אכילת דבר שאינו כשר.

אור הזוהר

"לא תבשל גדי בחלב אמו" (כג. יט)

מצאנו בספרו של שלמה המלך, שכל מי שאוכל מאכל זה שנתחברו בו כאחד

- בשר וחלב, בשעה אחת או בסעודה אחת,

במשך ארבעים יום, נראה בעורו כגדי מקולס (דמות גדי שנצלה עם ראשו)

ויכולים לראותו שוכני מעלה.

מקורה של כוח הטומאה מתקרב אליו, וגורם להתעוררות הדינים בעולם, דינים

שאינם קדושים.

(משפטים קכה).

"וכי יזיד איש על רעהו להורגו בערמה" (כא. יד)

בדרך רמז נדרש פסוק זה בספר "בכור יעקב", על בסיס דברי המדרש.

"איש" נוטריקון: יואב ש'הרג א'בנר.

ואמר "על רעהו" - שהיה שר צבא כמוהו. וזהו "על רעהו להרגו בערמה" -

ששאלו "כיצד הגדמת חולצת"? וכשהראה לו כיצד, הרג יואב את אבנר.

וזהו שאמר הכתוב "מעם מזבחי" היינו שתפס יואב בקרנות המזבח כמבואר

בכתוב.

"אם יקום והתהלך בחוץ על משענתו ונקה המכה" (כא. יט)

אמנם המזיק משלם בעד הכל: נזק, צער, רפוי, שבת ובושת. אולם הרי גרם

המזיק גם ביטול תורה ותפילה בעת מחלתו, ומי אפוא ישלם ויפצה את הניזק

על ההפסד הזה? ואכן, מובא בספר "כרם הצבי", שדבר זה נשאר כמעמסה

תמידית על המכה ולעולם איננו יכול להיטהר מכך.

במה דברים אמורים, רק אם אמנם עוסק המוכה בתורה ועבודה בקומו מחוליו,

אולם "אם יקום והתהלך בחוץ על משענתו" - שהוא מתהלך בטל בחוצות,

ולא זו בלבד שאיננו מצטער על אשר החסיר בעת מחלתו ואינו שואף למלא

את החסר, אלא שהוא עוד מתבטל בחוצות, הריהו מוכיח בזה שהמכה לא גרם

לו שום ביטול תורה, ועל כן "ונקה המכה"...

"אם ענה תענה אותו כי אם צעוק יצעק אלי שמוע אשמע צעקתו".

(כב. כב) כשציערה פנינה לחנה צרתה, אומרים חכמינו זכרונם לברכה, היתה

כל כוונתה ומגמתה - לשם שמים בלבד. היא התכוונה שעל ידי כך תתפלל חנה

מלפני השי"ת ותבקש ליזכות בזרע של קיימא, אך בכל זאת נענשה פנינה וכל

בניה מתו ב"מ.

וזהו אפוא, מעיד הגאון רבי אליהו מוילנא זצ"ל, שרמזה כאן התורה: אפילו "אם

ענה תענה אותו" - כדי ש"והיה כי יצעק אלי" - היינו שעיקר כוונתך בצעריך את

האומלל, היא טובה כדי שיצעק ויתפלל אלי, בכל זאת הרי שזהו עוון מצידך

ומה גם ש"שמוע אשמע צעקתו" וחלילה אתה ענוש תיענש על כך.

בדרך אבות

ממעשיהם של צדיקים

יש ממה להתרחק

"מדבר שקר תרחק"

(כג. ז) כך פירש הספרוננו: "מדבר שקר תרחק" - מכל דבר שיוכל לסבב שקר כאמרם ז"ל: הוי זהיר בדברך שמה מתוכם ילמדו לשקר. והיינו שהזהירות מלגרום לרעהו לשקר נכללת בציווי "מדבר שקר תרחק".

ואמנם באותה עת לא היה חסר בנין לשיבת באר יעקב, ברם התפתחות הישיבה הייתה צפויה, והיה ברור כי בעתיד הלא רחוק יזדקקו לבנין חדש. על כן נכנסו יוזמי הפגישה אל ראש הישיבה וביקשוהו כי אם יודיע העשירי על רצונו לתרום בנין לשיבה, יסכים לקבל, שהרי אין זה שקר, שכן מה ההבדל אם זקוקים לבנין היום או מחר. ואכן יום אחד הגיע הנגיד לבית הגרמ"ש שפירא, וזה קיבלו במאור פנים ובחביבות מופלגת. בשיאה של הפגישה נענה הנדיב ואמר להרב שפירא:

"שמעתי כי זקוקים אתם לתרומה. ובכן, הנני מרים בזה את תרומתי - בנין חדש לשיבת באר יעקב". השיב לו הרב שפירא על אתר: "יישר כוחך, אבל מה נעשה ועתה אין זקוקים אנו לבנין, ב"ה לכל בני הישיבה יש מקום... הנדיב בהגנותו טרח לציין כי אין בכוונתו לתרום מאומה זולת בנין. אך הרב שפירא מחזיר לו במאור פנים: "אם כך, תן את הבנין לשיבות הזקוקות לכך..."

הלא כך כבר כתב והזהיר רבינו יהודה החסיד ז"ל בספר חסידים (סימן תתרט"ב): אם תראה בני אדם מתלחשים ואתה חפץ לדעת מה מתלחשים, אל תשאל להם, פן תעשה אותם שקרנים, שאילו היו חפצים שתדע היו מגידים לך, ועתה שאין חפצים שתדע, יגידו לך שקר.

סייג לחכמה שתיקה

את המעשה הבא, סיפר כ"ק האדמו"ר רבי יוחנן סופר מערלוי שליט"א: בימי מלחמת העולם, לאחר שכ"ק האדמו"ר רבי אהרן מבעלזא זצ"ל ברח מפולין, הוא מצא מקלט בהונגריה, שם היה המצב רגוע יחסית עד שנת תש"ד. לשם כך היה צורך להשיג בעבורו אישור שהיה, אך אישור זה ניתן רק למי שהיה לו קרוב ממדריגה ראשונה בהונגריה.

הגיע הרבי אל סגן מפקד המשטרה בלווי רבי משה ויינגרטן, שהיה לו קשרים מיוחדים עם ראשי המשטרה. ר' משה פנה אל המפקד. וביקש אשרת שהיה בעבור "דודו" האדמו"ר.

פנה המפקד אל האדמו"ר ושאל אותו אם אכן הוא דודו של רבי משה, אולם האדמו"ר לא השיב, הן לא יוציא שקר וחצי שקר מפיו, יהיה מה שיהיה. גם לשאלות חוזרות ונשנות של המפקד לא השיב האדמו"ר מאומה. בסופו של דבר אירע הנס: סבלנותו של הגוי פקעה,

והוא פנה בכעס אל ר' משה: "אם כן, תאמר אתה, האם הוא דודך?" כך ניצל האדמו"ר, מבלי שיצטרך לחלל את קדושת פיו בדבר שקר.

נדנדוד של שקר

איש אמת היה הרה"ק רבי פנחס מקוריץ זצ"ל. שבע שנים עמל לדעת מהי אמת. שבע שנים נוספות עמל לדעת מהו שקר, ועוד שבע שנים - כיצד לקנות את האמת ולהתרחק מן השקר.

ומעשה שאירע אצל הרה"ק רבי שם קאלשיץ זצ"ל. הוא היה נוהג ללכת למקוה באישון לילה, לפני סדר לימודו. לילה אחד ראה שמשמשו עדיין ישן ולפיכך נמנע הרבי מלהעירו. הלך אפוא הרבי לבדו, שקוע ברעיונותיו, והנה נתקל באחד הפחתים, נפל ושב ראת אחת מצלעותיו. נשאוהו והביאוהו לביתו, שם שכב על ערש דוי ימים רבים וכל אותה עת לא הוציא מפיו ולו אנחה אחת! כששאלו אותו: כיצד יכול הוא להתאפק מלהתאנח? השיב:

"חוששני לדברי רבי פנחס מקוריץ שאמר, שאדם המתאנח יותר מכפי כאבו - אף זהו נדנדוד של שקר"...

איננו זקוקים לבנין

פעם הצליחו כמה ממנהלי הישיבה להפגיש את הגאון רבי משה שמואל שפירא זצ"ל עם נגיד עשיר. מנהגו של העשיר היה לתרום אך ורק בנינים למוסדות.

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

להודות לבורא עולם

הצדיק המקובל רבי חיים פינטו "הקטן" זיע"א, עבר בשנותיו האחרונות לגור בעיר קזבלנקה, שם היתה עיקר פעילותו ומשם נתפרסם מסוף העולם ועד סופו בצדקתו.

העיר קזבלנקה, בה היתה קהילה יהודית פורחת,

קיבלה את רבי חיים פינטו בכבוד ובהדר. גדולי העיר, חכמיה וגאוניה רחשו לרבי חיים זיע"א הערכה רבה, עד שהקהילה רכשה עבורו ועבור בני ביתו דירה מרווחת. עד מהרה התפרסם שמו של רבי חיים זיע"א והלך לפניו כצדיק ופועל ישועות, ובעקבות זאת פקדו את ביתו מאות ואלפים אשר באו לקבל ממנו ברכה או ישועה, בזכות צדקותו הגדולה.

הוא גם יצר קשר עם עניים והיה כאחד מהם, ואף נתן להם להרגיש כי לא אשמתם היא עצם היותם עניים. בד בבד עם זאת לא חדל מלבוא בדרישות אל העשירים ושועי הארץ כי יעשו יותר למען אחיהם הדלים, הנתונים במצוקה כלכלית. רבי חיים פינטו זיע"א חי את חייו בפשטות ובצניעות יתירה. הוא התלבש כאדם עני והרבה להסתובב בין העניים. ממנהגו זה שינה רק בשבתות וימים טובים, בהם התלבש בהוד והדר, לכבוד שבת ויום טוב.

באחת משנות הרעב אשר פקדו תכופות את המדינה וגרמו למצוקה כלכלית, ביקש רבי חיים מזוגתו הרבנית ע"ה, שתוריד את כל כיסויי המזרונים מהמיטות שבבית ותהפוך אותם למלבושים. את הבגדים הללו - הסביר - יש לתת לנשים עניות אשר לבושם בלה מעליהן.

למעשה, רבים היו פוקדים את ביתו של רבי חיים פינטו זיע"א, לתפילה ולברכה. אלו מבניהם אשר נושעו לאחר שרבי חיים זיע"א בירך אותם, חזרו אל ביתו כדי להודות לו על כך.

אבל רבי חיים מיד היה מעמיד דברים על דיוקם ואומר להם בפשטות: להודות רק לבורא עולם.

עקב טעות בפרסום הקודם במספרי העלונים החסרים לנו, אנו חוזרים ומפרסמים שוב:

תש"ס - 13 תשס"א - 25,26,27,28, תשס"ה - 253,254,261
מי שיש ברשותו את העלונים הנ"ל נא ליצור איתנו קשר
בט"ל או במייל אנו נצלם ונחזיר תודה!